

Program.

1. Prompte Levering

Det unge Ægtepar skal i Teatret. For at præsentere sig maa den unge Frue have et nyt Silkeliv. Den forelskede Ægtemand opfylder alle sin Frues Ønsker. Hos Modehandlerinden vælges et, som skal bringes.

Budet, som er mindre paapasselig, møder undervejs saa mange Genvordigheder, at det nye, fine Silkeliv ender paa sit Bestemmelsessted i en meget miserabel Tilstand. Det uheldige Bud modtager, som man kan tænke sig, alt andet end Drikkepenge. Den Teateraften gik overstyr.

2. Fidji-Øerne

Naturoptagelse.

Fidji-Øerne eller, som de ogsaa kaldes, Vitiøerne er en Gruppe af smaa Øer, som i et Antal af 225 Stkr. danner en Øgruppe i Polynesien, Vest for Selskabsøerne. De maaler omtrent 21,000 Kvadratkilometer og have 128,000 Indbyggere, hvoraf henved 4000 er hvide. De største af Øerne er Viti Levu, 11,600 Kvadratkil., og Vanna Levu, 6400. Hele Øgruppen er omgivet af Korallrev, som gør Sejladsen meget vanskelig. De fleste bestaar egentlig af høje Bjærgtinder (indtil 1 Mil i Højden). De Indfødte er Papuaer, som er ret fremskredne i Civilisation, og hvoraf Halvdelen er omvendt til Kristendommen.

Øerne har siden 1874 tilhørt Englænderne, som ivrigt arbejder paa en yderligere Civilisering. Øernes Flora er temmelig rig; særlig findes en Mængde Næringsplanter, som fra gammel Tid er blevne dyrkede af de Indfødte, saaledes Yams, Sukkerrør, Brødfrugt, Bananer, Kokosnødder, Batater og Sago.

Det er paa disse Øer, det levende Billede er optaget og viser os det interessante Natur- og Folkeliv.

De forskellige Afsnit er:

Krigsdans med bare Fødder paa hvidglødende Stene.

Kogning af Kartoffler.

Naturbad paa ophedede Stene.

Natursport. Forhindringssejlsads med Kanoer.

Væddeløb mellem Krigskanoer.

Varme Springkilder, der udgyder deres vældige, ophedede Vandmasser til en Højde af 500 Alen.

Dansen paa Koldinghus

Til Minde

om

Danmarks Lyriker

Holger Drachmann.

Paa Koldinghus opholder sig for Tiden Billedhugger og Bygmester Strange med sin Søn og Medhjælper, Unge Strange. Skønt ansete Kunstnere er de to ikke regnede for frie Mænd, og unge Strange maa derfor skjule sin Kærlighed til Lensmandens Datter, Kirstine, til om Aftenen og lade Mørket dække over deres Sammenkomster i Slotshaven. Unge Strange slaar sin Luth under Kirstines Vinduer, og Kirstine sender sin tro Pige med Besked om Tid for Stævnemødet. Men Narren, der hader Kirstine, lurer i Skyggen. Da han har set de elskende forsvinde i Haven, skynder han sig at fortælle det til tre unge Adelsmænd, der som Lensmandens Gæster og Bejlere til Kirstine opholder sig paa Slottet. Som rasende styrter de sig over det intetanende Par og truer med at ville dræbe unge Strange paa Stedet. Hans Appel til deres Ridderlighed faar dem imidlertid til at standse og give dem Lejlighed til Forsvar mod dem en for en. Just som Strange er midt i Kampen med den første Modstander, kommer Lensmanden, Jørgen Rosenkranz. Han lader unge Strange gribe og kaste i Fængsel.

Narren er naaet et godt Stykke ind paa sit Maal — at gøre Jomfru Kirstine ulykkelig ved at faa jaget unge Strange i Døden. Kirstine sidder ulykkelig paa sit Værelse med sin gamle, trofaste Pige, da Narren kommer listende og tilbyder hende at skaffe hende Adgang til Stranges Fængsel. Uden at ane noget ondt følger hun med for endnu engang at være hos sin elskede. Da Kirstine er vel indenfor Fængslet, skynder han sig op til Rosenkranz, der netop er ved at bukke under for den gamle Stranges Bønner om at skaane Sønnen. Da Lensmanden erfarer, at hans Datter er hos unge Strange, er al Tanke om Barmhjærtighed som blæst bort. Han dømmer straks den unge Mand til Døden.

Medens Dansen om Aftenen gaar paa Slottet, føres Strange ud i Gaarden, hvor et Skaft er rejst. Han kaster det sidste Blik paa Festsalens Vinduer, hvor det møder Kirstines angstfulde Øjne; derefter lægger han roligt Hovedet paa Blokken og dør for Bøddelens Økse.

Skønt den gamle Pige har gjort alt for at holde Jomfruen borte fra Vinduet, har Kirstine dog set alt. Hendes Hjerter truer med at sprænges, hendes Øjne med at træde ud af deres Huler under hendes Kamp for at synes rolig. Med et Skrig kaster hun sig ud i Dansen, som en Vanvittig lader hun sig kaste fra Arm til Arm — vildere og vildere gaar det, indtil hendes stakkels Hjerter brister, og hun styrter død om paa Gulvet.

4. Grimasse-Væddekamp

er saa morsomt, at man ikke kan andet end le af de forskellige Ansigter, man bliver præsenteret for, og hvoraf det ene er mere komisk end det andet.